

Tuần Báo Vô Vi

16 tháng 3 năm 2025

Số 751

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Nguyên do gì mà mọi người phát tâm làm từ thiện, giúp người khác khổ, tại các miền bão lụt và nguy hiểm ?
- 2) Nhu cầu cần thiết là thứ nào ?
- 3) Đâu là bến giác ? Đâu là bờ mê ?
- 4) Hướng ngoại tạo động là hướng làm sao ?
- 5) Phàm tâm là sao ?
- 6) Tại sao làm người ai ai cũng có tội ?
- 7) Tình đồng đạo không bao giờ mất tại sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

1) Montréal, 18/10/97 4:50 AM Hỏi: Nguyên do gì mà mọi người phát tâm làm từ thiện, giúp người khốn khổ, tại các miền bão lụt và nguy hiểm ? Đáp: Thừa thiên cơ giáo dục loài người, hướng thượng, cho nên sau khi làm phước, tặng quà cứu người thiếu thốn, thì người tặng lại được mạnh khỏe hơn người nhận quà, lại có dịp cảm động và thức tâm, hướng về Trời Phật mà ăn năn sám hối, biết được số phận làm người cần tương trợ lẫn nhau khi cần. Kệ : Siêu nhiên ban chiếu tự nhiên thành Trời Phật phân minh tình chuyển tiến Thức giác bình tâm đồng cứu độ Thực hành giao cảm hướng về thanh.	2) Montréal, 19/10/97 12:45 AM Hỏi: Nhu cầu cần thiết là thứ nào ? Đáp: Thừa nhu cầu cần thiết là nhiên liệu của cuộc sống, tinh khí rất cần thiết cho sự vận hành của cơ tạng. Ngược lại thì chỉ tiêu hao và mất quân bình, bệnh hoạn xảy ra bất cứ lúc nào, khó cứu khó tu. Kệ : Thực hành phát triển chẳng lo mù Giải chấp phá mê tự tiến tu Sống động tình Trời tâm quyền luyện Bình tâm thanh tịnh chẳng mê mù.
3) Montréal, 20/10/97 7:30 AM Hỏi: Đâu là bến giác ? Đâu là bờ mê ? Đáp: Thừa bến giác là hoàn cảnh đau thương xảy ra liên tục, nhiên hậu mới thấy rõ sự sai lầm của chính mình mà bằng lòng tu sửa. Bờ mê là mới đến đó tưởng đó là thật, mê mẩn trong cuộc thương yêu giả tạm, trong một thời gian ngắn rồi đâm ra chán ngán. Cho nên người đời hay thay đổi là vậy, lập trường không vững vì chưa thấy được khả năng của chính mình là vô cùng tiến hóa tùy theo duyên nghiệp, xuyên qua tình đời mà thức tâm. Cảnh tạm dẫn dắt tâm linh chỉ có và tiến thì mới thoát nạn. Cho nên nhơn gian có câu: Nhơn bất học bất tri lý, không sao hiểu được sự giáo dục của Trời Đất đã hình thành từ có đi tới không, từ không đi tới có, vui buồn lẫn lộn, chính mình tự nhận xét và phát triển tâm linh, dũng mãnh vượt qua tình đời, mà thủ lễ tiến thân. Kệ : Nguyện tu đóng góp sống chuyên cần Giải tiến tâm linh tự xét phân Đen bạc tình đời tâm thấu triệt Học hành tiến hóa tự mình phân.	4) Montréal, 21/10/97 6:25 AM Hỏi: Hướng ngoại tạo động là hướng làm sao ? Đáp: Thừa hướng ngoại tạo động là sẽ gia tăng dâm tánh, lo chuyện của người khác nhiều hơn lo chuyện chính mình, bỏ qua sự thanh tịnh sẵn có trong nội tâm, vất vả mà không có kết quả cho phần hồn khi lìa xác. Kệ : Tu không thanh tịnh vẫn bàng hoàng Không biết đến đâu chẳng có an Thanh nhẹ không còn tăng chuyển động Tâm mê không thoát trí mơ màng.

5) Montréal, 22/10/97 4:05 AM Hỏi: Phàm tâm là sao ? Đáp: Thừa phàm tâm là biết chuyện thông thường thì phi qua lại, không biết chuyện tâm linh, vắng tình Trời Đất rất dễ sân si và không lối thoát. Kệ : Không minh đạo lý tự phân tâm Khó giác khó minh lý diệu thâm Trí tuệ chôn vùi không lối thoát Trần tâm gieo động khổ muôn phần.	6) Montréal, 23/10/97 2:45 AM Hỏi: Tại sao làm người ai ai cũng có tội ? Đáp: Thừa sự cấu trúc của Trời Đất là nguyên khí thanh và trược, sáng và tối. Quan sát hành động của mỗi linh căn tại thế, mà định tội, sáng là giải nghiệp, tối là tạo nghiệp. Kệ : Không minh chỉ có tạo thêm phiền Trí tuệ không thông sống khó yên Đen bạc tình đời xoay chuyển động Thực hành chánh pháp chẳng lo phiền.
7) Montréal, 24/10/97 3:15 AM Hỏi: Tình đồng đạo không bao giờ mất tại sao ? Đáp: Thừa tình đồng đạo phát triển chung một đường lối không bao giờ mất, vì ngày đêm nuôi dưỡng tình thần đồng nhứt phát triển tới vô cùng tận, sanh tử vô can. Kệ : Quy hàng thanh tịnh chẳng bằng hoàng Kiến tánh phân minh tự vượt sang Đường đạo không ngừng chơn phát triển Thực hành chất phác tự mình yên.	

53 CHƠN KINH

Chơn Kinh 22

Lo phiền vì bởi chẳng giao duyên
Đời đạo chưa minh lại tạo phiền
Sống chết do mình tâm chuyển loạn
Nhân lành trái tốt cảnh an yên

“Lo phiền vì bởi chẳng giao duyên”:

Lo điều này, việc của ai cũng lo, lo phiền đủ chuyện, vì bởi chẳng giao duyên là chưa thông cảm được.

“Đời đạo chưa minh lại tạo phiền”:

Đời cũng không hiểu mà đạo cũng không minh càng phiền hơn nữa.

“Sống chết do mình tâm chuyển loạn”:

Sống chết cũng do mình chuyển loạn, làm cho chúng ta rối trí và không thấy đường đi.

“Nhân lành trái tốt cảnh an yên”:

Làm người phải có hạnh hi sinh mới tạo được hạnh đức cho chính mình. Đó là cái nhân lành, kết quả cái trái sẽ tốt an yên. Kết quả sẽ tốt. Cho nên người tu Vô Vi đâu có sách vở gì, lo thực hành rồi một thời gian tâm thức nó khai mở nó hiểu, nó thức giác, nó thấy rõ giá trị của Trời Đất rõ ràng. Chính nó sai chẳng có ai sai thì cái gia đình mới an yên mới tốt,

nhịn nhục mới gia tăng. Đức nhịn nhục gia tăng thì thanh nhẹ và cố công tu, tương lai chuyện Tiên Phật không phải khó với chúng ta. Phần hồn càng ngày càng thanh nhẹ, tiến tới thanh nhẹ, và sống trong cõi thanh nhẹ và thực thi trên đường lối thanh nhẹ vô cùng, tận hưởng ánh sáng của Thượng Đế ân ban từ giờ phút khắc, không thiếu một vật gì mà phải lo. Thì mới thấy quá khứ của chúng ta đã làm sai, chính ta hại ta, chẳng có ai hại ta! Ăn cũng ăn sai, nói cũng nói sai, uống cũng không đúng nhịp chấn động trong cơ tạng, tự hủy hoại lấy chính mình, cho nên giờ phút lâm chung muốn ăn năn cũng không kịp, phần hồn tùy nhân quả mà tiến thân.

Nhiều người sống ở đời tưởng ta có tiền có thể lực là mạnh, muốn giết ai giết. Một lời nói là tự giam hãm mình khi chết, riu riu vào ngục thọ tội và xin thề không tái phạm mới được luân hồi. Chắc gì luân hồi làm người?

Làm thú vật, đại đa số là làm thú vật, còn trùng nhiều lắm! Tại sao cho nó làm thú vật? Làm thú vật nó mới thấy hi sinh là giá trị. Hi sinh cả thân xác, xương, da, lông hi sinh hết thì lúc đó nó mới thấy giá trị. Mà nhiều kiếp như vậy, có đũa phải mười kiếp, có đũa mười mấy kiếp,

bảy kiếp là nhanh đó. Để thấy tinh thần phục vụ của quần sanh đã cho nó hưởng mà nó quên quần sanh, nó tưởng nó làm quan lớn nó muốn giết ai thì giết, nó làm tổng thống nó muốn hạ lệnh hại ai thì hại, nhưng mà rốt cuộc hại chính nó mà nó không hay! Cảnh luân hồi đau khổ vô cùng. Khi mà luồng điện giáng thấp xuống thành con thú thì chừng nào mới phát triển thành con người?

Khó quân bình lắm! Chỉ thực thi tham dục của chính nó, rồi tiến hóa trong chu trình tiến hóa cũng tham dục, không khác gì con trâu bị xỏ mũi trong gốc cây như vậy, cuộc hành hạ vô cùng bi đát.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 19 tháng 09 năm 1971

Trí ý bất khai lý bất hòa,
Xét đời cõi tạm gắng phân qua.
Cùng chung hợp phối đồng luân chuyển,
Thoát khỏi tham sân mới thật thà.

Sống trong thế cảnh ta bà,
Nay đây mai đó vui hòa đổi trao.
Tuy rằng thiên cảnh quá cao,
Trí tâm vẫn tiến ước ao đổi tình.
Bầu Trời có nhật, nguyệt, tinh,
Sáng soi thế cảnh rọi tình giả chơn.
Làm người sáng suốt khuyển lơn,
Nơi nào cũng vậy cũng đồn hát ca.
Xét mình xét họ mới là,
Người ngoan nhịn nhục thật thà mới ngoan.
Chớ nên tham hận bàng hoàng,
Con đường xây dựng rõ ràng phải theo.
Chớ chê hoàn cảnh mình nghèo,
Sống theo Trời Phật chuyển theo thế tình.
Tâm ta động loạn chẳng minh,
Chính mình thâm thập thế tình rồi ren.

Bình tâm tự xét một phen,
Xem mình có phải phí đèn sách kinh ?
Tu sao chẳng hiểu tâm mình ?
Chỉ lo hiểu họ lập tình đấu tranh.
Xét xem thiên địa chung hành,
Tâm người phân cách phải đành rã tan.
Muốn cho sớm được bình an,
Từ bi theo Phật ngập tràn tình thương.
Thế gian là tạm chớ lường,
Sanh rồi lại diệt là đường tạm luân.
Duyên tình thế sự quây quần,
Phần ai nấy hưởng mỗi tầng khác nhau.
Đổi thay biến chế sắc màu,
Chung quy cũng chỉ khởi đầu kết đuôi.
Luật sanh nhân quả tạo mùi,
Thơm rồi lại thối, thối rồi lại thơm.
Ước mong các bạn sớm hôm,
Tự lo giải tỏa tự dòm nội tâm.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiên

NHÂN GIAN DU KÍ **THÁNH HIỀN ĐƯỜNG**

Dịch Giả: *Đào Mộng Nam*

Nhân Gian Du Kí nguyên bản viết bằng chữ Nho do Thánh Hiền Đường ở Đài Trung thuộc Đài Loan phụ đồng. Trước tác đăng tải trên bán nguyệt san Thánh Hiền và ấn tổng lần thứ nhất năm 1982. Hội Ái Hữu Vô Vi được phép phiên dịch năm 1982 và phổ biến năm 1984.

❧❧❧
HỒI MƯỜI

ĐẠO LÍ TRỊ GỐC, PHÁP LÍ TRỊ NGỌN **GỐC NGỌN CÙNG GIÚP ĐỠ CÙNG THÀNH TỰU** **TÂM HUỆ TU TRONG, TÂM YÊU TU NGOÀI** **TRONG NGOÀI CÙNG THÍCH ỨNG CÙNG HỢP LÚC**

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 23 tháng 11 năm Tân Dậu (1981)

Thơ

*Đạo lí tự mẫu phú ái tâm
Khổ khẩu trung ngôn khuyến mê tâm
Dương luật âm ti như nghiêm phụ
Cảnh giới trừng ác hình bất nhân.*

Dịch

Đạo mẫu giống mẹ sẵn từ tâm
Mỗi miệng khuyên con chớ lỗi lầm
Luật đất, luật trời như cha khó
Trừng trị nghiêm minh chẳng vị thân.

Tế Phật: Đạo lí giống như người mẹ hiền, thường dùng vẻ mặt hiền từ cùng tấm lòng thương yêu bao la đối xử với mọi người. Còn pháp luật giống như người cha nghiêm khắc, sẵn sàng trừng trị tội lỗi, nên cả hai đã bổ túc lẫn cho nhau một cách vi diệu.

Thái Sinh: Thưa, ân sư đã đưa những thí dụ về "đạo lí" và "pháp luật" một cách quá siêu tuyệt nên con chưa hiểu nổi, xin ân sư giảng giải dùm con đi.

Tế Phật: Đạo lí cần có giáo dục phụ giúp, cũng như luật pháp cần hình phạt tiếp tay. Giáo dục và trừng phạt vốn là một, nếu như mọi người được hướng dẫn rành rẽ về luật pháp, biết tôn trọng trật tự chung, thì pháp luật chỉ còn là hình thức mà thôi, chẳng trói buộc nổi một ai. Luận tới thì vậy, song bàn

lại ta thấy nếu như gặp kẻ phóng đảng vượt ra ngoài khuôn khổ phép tắc, ngoan cố chẳng chịu hoán cải, ắt hẳn giáo dục cũng trở thành vô dụng. Pháp luật chỉ dùng để ngăn ngừa những kẻ làm quấy, do đó chẳng thể giữ cái này bỏ cái kia.

Thái Sinh: Thưa, ân sư dạy rất phải, đạo lí và pháp luật đều quan trọng vô cùng, song làm cách nào để hợp nhất hai quan điểm bất đồng đó lại làm một được?

Tế Phậ: Hiện nay, người ta có hai quan điểm :

1. Kẻ ích kỉ, tàn bạo chuyên sống đời xa xỉ hoang dâm, không tuân theo đạo lí, coi đạo lí là thứ dây trói buộc, là chướng ngại vật. Họ đã lao đầu vào cuộc sống tranh đua, vật lộn không phút giây ngừng nghỉ, kẻ mạnh đạp kẻ yếu xuống tới đất đen, kẻ mạnh hãnh diện vì mình đã thắng cuộc, kẻ yếu thất bại

rên siết, tính linh tu dưỡng tán loạn lo làm giàu thì đành mất lòng nhân (*Vi phú bất nhân*) tự tìm cảnh sống bất an, lửa tham sân ngoài xã hội bốc cháy ngút trời, đạo tắc hoành hành, lòng người tan nát. Thời xưa cuộc sống thanh bình “Đêm ngủ nhà không bị gõ cửa, cửa rớt ngoài đường không ai lượm” (*Dạ bất sao môn, lộ bất thập di*), câu tục ngữ trên đây đã ghi lại lịch sử đời sống thái hòa của những thời đại xa xưa.

2. Kẻ hiểu rõ mọi khía cạnh của vấn đề, đều nhận chân được sự trường cửu của đạo lí, quảng bá đạo lí là hành động cứu nhân độ thế, là khơi nguồn mạch yêu thương, phải tích cực phát huy đạo lí để tạo đời sống hạnh phúc vĩnh viễn trường tồn cho nhân quần xã hội.

(còn tiếp)

